Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 21 december 2021 *

”Överklagande – Ekonomiska och monetära unionen – Bankunionen – Återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag – Gemensam resolutionsmekanism för kreditinstitut och vissa värdepappersföretag (SRM) – Gemensamma resolutionsnämnden (SRB) – Resolutionsförfarande som ska tillämpas när ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera – Antagande av en resolutionsordning för Banco Popular Español SA – Försäljningsverktyget – Nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument – Förordning (EU) nr 806/2014 – Artikel 20 – Begreppet ’definitiv efterhandsvärdering’ – Följder – Vägran eller underlåtenhet att genomföra en definitiv efterhandsvärdering – Rättsmedel – Talan om ogiltigförklaring”

I mål C-874/19 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 28 november 2019,

Aeris Invest Sàrl, Luxemburg (Luxemburg), inledningsvis företrätt av R. Vallina Hoset, och A. Sellés Marco, abogados, därefter av R. Vallina Hoset, E. Galán Burgos och M. Varela Suárez, abogados,

sökande,

i vilket den andra parten är:

Gemensamma resolutionsnämnden (SRB), företrädd av J. King, L. Pogarcic Mataija och E. Muratori, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av F. Louis och G. Barthet, avocats, samt av H.-G. Kamann och L. Hesse, Rechtsanwälte,

svarande i första instans

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden på andra avdelningen A. Prechal, tillika tillförordnad ordförande på tredje avdelningen, samt domarna J. Passer, F. Biltgen, L.S. Rossi och N. Wahl (referent),

generaladvokat: J. Kokott,

* Rättegångsspråk: franska.

justitiesekreterare: handläggaren M. Krausenböck,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 15 april 2021,

och efter att den 8 juli 2021 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Aeris Invest Sàrl har yrkat att domstolen ska upphäva det beslut som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 10 oktober 2019, Aeris Invest/SRB (T-599/18, ej publicerat, EU:T:2019:740) (nedan kallat det överklagade beslutet). Genom detta beslut avvisade tribunalen Aeris Invest Sàrls talan om ogiltigförklaring av Gemensamma resolutionsnämndens (SRB) (nedan även kallad nämnden) påstådda vägran att göra en definitiv efterhandsvärdering av Banco Popular Español SA (nedan kallad Banco Popular), vilken bolaget informerades om genom skrivelse av den 14 september 2018.

Tillämpliga bestämmelser

2 Skäl 64 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 2014, s. 1) har följande lydelse:

”Det är viktigt att förlusterna fastställs när enheten har fallerat. Värderingen av sådana enheters tillgångar och skulder bör baseras på rättvisa, försiktiga och realistiska antaganden vid tidpunkten då resolutionsverktygen används. Värdet på skulderna bör dock inte påverkas av värderingen av enhetens finansiella ställning. Det bör vara möjligt för nämnden att i brådskande fall skyndsamt värdera en sådan enhets tillgångar eller skulder. Denna värdering bör vara provisorisk och tillämpas till dess att en oberoende värdering görs.”

3 Förordning nr 806/2014 innehåller en artikel 20, med rubriken ”Värdering i resolutionssyfte”, som har följande lydelse:

”1. Innan beslut om en resolutionsåtgärd eller om utövandet av befogenheten att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument utövas, ska nämnden se till att en skälig, försiktig och realistisk värdering av tillgångar och skulder i en enhet som avses i artikel 2 görs av en person som är oberoende av offentliga myndigheter, inbegripet nämnden och den nationella resolutionsmyndigheten och enheten i fråga.

2. Om inte annat följer av punkt 15 och om samtliga krav som fastställs i punkterna 1 och 4–9 uppfylls, ska värderingen betraktas vara definitiv.

3. Om en oberoende värdering i enlighet med punkt 1 inte är möjlig, får nämnden i enlighet med punkt 10 i den här artikeln genomföra en preliminär värdering av tillgångar och skulder i enheten som avses i artikel 2.

4. Syftet med värderingen ska vara att bedöma värdet på tillgångar och skulder i en enhet som avses i artikel 2 som uppfyller villkoren för resolution i artiklarna 16 och 18.

5. Värderingen ska ha följande syften:

a) Den ska fungera som underlag vid fastställandet av huruvida villkoren för resolution eller villkoren för nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument är uppfyllda.

b) Om villkoren för resolution uppfylls, ska den fungera som underlag för beslutet om lämplig resolutionsinsats för en enhet som avses i artikel 2.

c) När befogenheten att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument tillämpas, ska den fungera som underlag för beslutet om omfattningen av indragning eller utspädning av äganderättsinstrument, och omfattningen av nedskrivning eller konvertering av berörda kapitalinstrument.

…

g) I samtliga fall för att säkerställa att eventuella förluster avseende tillgångarna i en enhet som avses i artikel 2 till fullo erkänns vid den tidpunkt då resolutionsverktygen används eller befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument utövas.

6. Utan att det i förekommande fall påverkar tillämpningen av [Europeiska] unionens regler om statligt stöd ska värderingen grundas på försiktiga antaganden, inbegripet vad gäller andelen nödlidande lån och förlusternas storlek. Värderingen får inte förutsätta potentiellt framtida tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd, akut likviditetsstöd från centralbanker, eller annat likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser, till den enhet som avses i artikel 2 från och med den tidpunkt då resolutionsåtgärder vidtas eller befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument utövas. …

…

7. Värderingen ska kompletteras med följande information, såsom den anges i räkenskaperna och bokföringen för den enhet som avses i artikel 2:

a) En uppdaterad balansräkning och en rapport över den finansiella ställningen i en enhet som avses i artikel 2.

b) En analys och en uppskattning av tillgångarnas bokförda värde.

c) En förteckning över utestående skulder i och utanför balansräkningen som tagits upp i räkenskaperna och bokföringen för en enhet som avses i artikel 2, med en angivelse av respektive krediter och prioriteringsordning för fordringar som avses i artikel 17.

…

9. Värderingen ska innehålla en uppdelning av borgenärerna i kategorier i enlighet med den prioritering av fordringar som avses i artikel 17 och en uppskattning av vilken behandling varje kategori av aktieägare och borgenärer skulle ha förväntats få, om en enhet som avses i artikel 2

skulle ha avvecklats enligt normala insolvensförfaranden. Den värderingen ska inte påverka tillämpning av principen om ’inte sämre villkor för borgenär’ som avses i artikel 15.1 g.

10. Om det, på grund av brådskande omständigheter i fallet, antingen inte är möjligt att uppfylla kraven som fastställs i punkterna 7 och 9, eller om punkt 3 är tillämplig, ska en preliminär värdering genomföras. Den preliminära värderingen ska uppfylla kraven i punkt 4 och i så långt praktiskt möjligt med tanke på omständigheterna kraven i punkterna 1, 7 och 9.

Den preliminära värdering som avses i första stycket ska inkludera en buffert för ytterligare förluster, med lämplig motivering.

11. En värdering som inte uppfyller alla de villkor som fastställs i punkterna 1 och 4–9 ska betraktas vara preliminär tills en oberoende person som avses i punkt 1 har utfört en värdering som fullt ut uppfyller alla de villkor som fastställs i de punkterna. Den definitiva efterhandsvärderingen ska genomföras så snart det är praktiskt möjligt. Den får antingen genomföras separat från värderingen som avses i punkterna 16, 17 och 18 eller samtidigt som denna värdering och av samma oberoende person som den värderingen, men den ska vara fristående.

Den definitiva efterhandsvärderingen ska syfta till att

a) säkerställa att alla förluster av en enhets tillgångar som avses i artikel 2 är fullt ut upptagna i den enhetens redovisning,

b) fungera som underlag för ett beslut om att återföra borgenärers fordringar eller öka värdet av den ersättning som betalas, i enlighet med punkt 12 i den här artikeln.

12. Om det uppskattade substansvärdet i den definitiva värderingen i efterhand av en enhet som avses i artikel 2 är högre än den preliminära värderingens uppskattning av substansvärdet av den enheten får nämnden begära att den nationella myndigheten ska göra följande:

a) Utöva sin befogenhet att öka värdet av fordringar från borgenärer eller ägare till tillämpliga kapitalinstrument som har skrivits ned enligt skuldnedskrivningsverktyget.

b) Ge ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet i uppdrag att göra en ytterligare utbetalning av ersättning med avseende på tillgångarna, rättigheterna eller skulderna till ett institut under resolution, eller, i förekommande fall, med avseende på äganderättsinstrumenten till ägarna till [de äganderättsinstrumenten].

13. Trots punkt 1 ska en preliminär värdering som utförs i enlighet med punkterna 10 och 11 utgöra en giltig grund för nämnden att besluta om resolutionsåtgärder, inbegripet att ge de nationella [resolutionsmyndigheterna] i uppdrag att ta kontroll över ett fallerande institut, eller om utövandet av befogenheten att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument och kvalificerade skulder i enlighet med artikel 21.

14. Nämnden ska fastställa och upprätthålla arrangemang för att säkerställa att bedömningen inför tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget i enlighet med artikel 27 och den värdering som avses i punkterna 1–15 i den här artikeln grundas på så aktuella och omfattande uppgifter som möjligt om tillgångarna och skulderna i institutet under resolution.

15. Värderingen ska vara en integrerad del av beslutet om tillämpning av ett resolutionsverktyg eller utövande av en resolutionsbefogenhet eller av beslutet om utövande av befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrumenten. Själva värderingen ska inte vara föremål för en separat rätt till överklagan utan får endast vara föremål för ett överklagande tillsammans med nämndens beslut.

16. För bedömningen av huruvida aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats bättre om institutet under resolution hade inlett ett normalt insolvensförfarande, ska nämnden säkerställa att en värdering utförs av en oberoende person som avses i punkt 1, så snart som möjligt efter det att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna har vidtagits. Den värderingen ska skilja sig från värderingen som utförs enligt punkterna 1–15.

17. Den värdering som avses i punkt 16 ska fastställa följande:

a) Vilken behandling aktieägare och borgenärer, eller berörda insättningsgarantisystem, skulle ha fått om en enhet under resolution och som resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna berör skulle ha inlett ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då resolutionsåtgärden vidtogs.

b) Den faktiska behandling som aktieägare och borgenärer har fått i resolutionen av [institutet] under resolution.

c) Om det är någon skillnad mellan behandlingen som avses i led a i den här punkten och behandlingen som avses i led b i den här punkten.

…”

Bakgrund till tvisten

4 Bakgrunden till tvisten har beskrivits av tribunalen i punkterna 1–23 i det överklagade beslutet och kan med avseende på förevarande mål sammanfattas enligt följande.

5 Sökanden, Aeris Invest, var aktieägare i Banco Popular när en resolutionsordning antogs avseende denna bank på grundval av förordning nr 806/2014.

6 Som förberedelse för antagandet av ett resolutionsbeslut gjordes värderingen av Banco Popular med tillämpning av artikel 20 i förordning nr 806/2014. För detta ändamål upprättades först två rapporter.

7 Den första rapporten (nedan kallad den första värderingsrapporten), daterad den 5 juni 2017, upprättades av SRB på grundval av artikel 20.5 a i denna förordning och hade till syfte att tillhandahålla uppgifter som gjorde det möjligt att avgöra huruvida villkoren för att inleda ett resolutionsförfarande var uppfyllda.

8 Den andra rapporten (nedan kallad den andra värderingsrapporten), daterad den 6 juni 2017, upprättades av en oberoende expert i enlighet med artikel 20.10 i förordning nr 806/2014. Syftet med denna värdering var att uppskatta värdet på Banco Populars tillgångar och skulder, att tillhandahålla en uppskattning av hur aktieägarna och borgenärerna skulle ha behandlats om Banco Popular hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande, och att identifiera de

omständigheter som gjorde det möjligt att fatta beslutet om de aktier och värdepapper som skulle överföras och som gjorde det möjligt för SRB att fastställa vad som utgjorde affärsvillkor för försäljningsverktyget.

9 Den 7 juni 2017 antog SRB beslut SRB/EES/2017/08 om en resolutionsordning för Banco Popular (nedan kallat resolutionsbeslutet). Samma dag antog Europeiska kommissionen beslut (EU) 2017/1246 om godkännande av resolutionsordningen för Banco Popular Español SA (EUT L 178, 2017, s. 15). Samma dag antog Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (Fonden för ordnad omstrukturering av banker) (nedan kallad FROB) nödvändiga åtgärder för att genomföra resolutionsbeslutet.

10 Artikel 5.1 i resolutionsbeslutet har följande lydelse:

”Det resolutionsverktyg som tillämpas på Banco Popular utgör en försäljning av verksamhet i enlighet med artikel 24 i förordning nr 806/2014 genom överlåtelse av aktier till en köpare. Nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument ska genomföras omedelbart innan försäljningsverktyget tillämpas.”

11 Artikel 6 i resolutionsbeslutet rör nedskrivning av kapitalinstrument och försäljningsverktyget. I punkt 1 i denna artikel beslutade SRB att

a) skriva ned det nominella beloppet av aktiekapitalet i Banco Popular med 2 098 429 046 euro, vilket kommer att leda till indragning av 100 procent av aktierna i Banco Popular,

b) omvandla hela kapitalbeloppet för övriga primärkapitaltillskottinstrument som emitterats av Banco Popular och som är i omlopp vid tiden för resolutionsbeslutet till nyemitterade aktier i Banco Popular, kallade ”nya aktier I”,

c) sätta ned det nominella värdet på ”nya aktier I” till noll, vilket leder till att 100 procent av aktierna dras in,

d) omvandla hela kapitalbeloppet för supplementärkapitalinstrument som emitterats av Banco Popular och som är i omlopp vid tiden för resolutionsbeslutet till nyemitterade aktier i Banco Popular, kallade ”nya aktier II”.

12 Enligt artikel 6.3 i resolutionsbeslutet ska dessa nedsättnings- och konverteringsåtgärder grundas på den andra värderingsrapporten, vilken styrks av resultatet av en transparent och öppen försäljning som ska genomföras av FROB.

13 SRB beslutade även, i artikel 6.5 i resolutionsbeslutet, att ”nya aktier II” skulle överföras till Banco Santander, SA, fritt och undantagna från tredje mans rätt eller förmånsrätt, i utbyte mot betalning av en köpeskilling på 1 euro, och preciserade att förvärvaren redan hade samtyckt till överlåtelsen.

14 Den 18 september 2017 väckte sökanden talan vid tribunalen, vilken registrerades under målnummer T-628/17, om ogiltigförklaring av resolutionsbeslutet och beslut 2017/1246.

15 Den 4 maj 2018 ingav sökanden en ansökan till SRB om tillgång till handlingar med stöd av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, 2001, s. 43), avseende den andra slutliga värderingsrapporten (nedan kallad den definitiva efterhandsvärderingen), som föreskrivs i artikel 20.11 i förordning nr 806/2014 och den

oberoende expertens slutliga rapport om värderingen enligt artikel 20.16 och 20.17 i sistnämnda förordning. Sistnämnda rapport syftade till att fastställa huruvida de aktieägare och borgenärer som berörs av resolutionsordningen för Banco Popular skulle ha behandlats bättre om institutet hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande (nedan kallad den tredje värderingsrapporten).

16 Den 14 juni 2018 mottog SRB den tredje värderingsrapporten.

17 Den 19 juni 2018 besvarade SRB den begäran som nämns i punkt 15 i förevarande dom och angav dels att den hade mottagit den tredje värderingsrapporten och att en icke-konfidentiell version skulle förberedas innan den offentliggjordes, dels att SRB inte innehade någon definitiv efterhandsvärdering.

18 Den 30 juli 2018 angav SRB, inom ramen för förfarandet i mål T-628/17, som svar på en åtgärd för processledning, att den inte skulle utarbeta någon efterhandsversion av den första värderingsrapporten och att den andra värderingsrapporten inte skulle följas av en definitiv efterhandsvärdering, samtidigt som den preciserade skälen till detta.

19 SRB angav härvidlag att ”[den] på grund av de särskilda omständigheterna i förevarande fall [hade] kommit till slutsatsen att en [definitiv] efterhandsvärdering inte skulle tjäna något praktiskt syfte inom ramen för artikel 20.11 i förordning nr 806/2014 och inte heller skulle leda till ett beslut om ersättning enligt artikel 20.12 i förordning nr 806/2014”. SRB påpekade att en definitiv efterhandsvärdering inte kan krävas när en sådan inte kan uppnå dess syften, och förklarade varför så var fallet i förevarande mål. Tribunalen delgav sökanden detta svar den 2 augusti 2018.

20 Samma dag skickade SRB en skrivelse till den oberoende experten med följande lydelse:

”Efter en noggrann undersökning av de tillämpliga bestämmelserna anser SRB, mot bakgrund av de omständigheter som kringgärdar Banco Populars resolution, att det inte är nödvändigt att förbereda en sådan definitiv efterhandsvärdering som avses i artikel 20.11 i förordning nr 806/2014, särskilt eftersom genomförandet av en sådan värdering inte kan påverka överlåtelsen av Banco Popular till Banco Santander, eftersom marknadspriset för Banco Popular, som enhet, redan har fastställts inom ramen för ett öppet, rättvist och transparent förfarande.”

21 Följande dag anmodade sökanden SRB, på grundval av artikel 265 FEUF, att se till att en definitiv efterhandsvärdering av Banco Popular enligt artikel 20.11 i förordning nr 806/2014 skulle göras av en oberoende person.

22 Den 7 augusti 2018 offentliggjorde SRB ett meddelande om sitt ”tillkännagivande av den 2 augusti 2018 av sitt preliminära beslut om huruvida aktieägare och borgenärer ska beviljas ersättning till följd av de resolutionsåtgärder som vidtagits mot Banco Popular … och om inledandet av ett förfarande för att låta de berörda utöva rätten att yttra sig (SRB/EES/2018/132)” (EUT C 277 I, 2018, s. 1). Till tillkännagivandet bifogades den tredje värderingsrapporten. Där angavs följande:

”Det framgår av [tredje värderingsrapporten] att det inte finns någon skillnad mellan den faktiska behandlingen av de berörda aktieägarna och borgenärerna och den behandling som de skulle ha fått om institutet varit föremål för normala insolvensförfaranden vid tidpunkten för resolutionen. Med hänsyn till detta beslutar [SRB] preliminärt i sitt tillkännagivande att det … inte krävs att ersättning betalas till berörda aktieägare och borgenärer.

För att [SRB] ska kunna fatta ett slutgiltigt beslut om huruvida ersättning behöver beviljas, inbjuder nämnden genom detta tillkännagivande berörda aktieägare och borgenärer att anmäla sitt intresse att utöva sin rätt att yttra sig om [SRB:s] preliminära beslut. De ska då följa samrådsförfarandet …”

23 Den 10 september 2018 ingav sökanden, med stöd av förordning nr 1049/2001, en ansökan till SRB om att få tillgång till handlingar avseende all kommunikation mellan SRB och kommissionen om den definitiva efterhandsvärderingen, i synnerhet all kommunikation genom vilken SRB informerades om kommissionens beslut att inte genomföra en sådan värdering och, i förekommande fall, kommunikation rörande begäran om godkännande av resolutionsordningen, samt kommissionens svar, och i förekommande fall preciseringar huruvida ett sådant godkännande hade beviljats.

24 Genom skrivelse av den 14 september 2018 (nedan kallad den omtvistade skrivelsen) besvarade SRB sökandens formella underrättelse som nämns i punkt 21 i förevarande dom, och angav att den önskade informera sökanden om att denne, med hänsyn till de särskilda omständigheterna i det enskilda fallet, det vill säga användningen av försäljningsverktyget för att genomföra överlåtelsen av aktierna, ansåg att en efterhandsvärdering inte skulle tjäna något praktiskt syfte inom ramen för artikel 20.11 i förordning nr 806/2014 och inte heller leda till ett beslut om ersättning som föreskrivs i artikel 20.12 i denna förordning, varför ingen definitiv efterhandsvärdering skulle ske. SRB erinrade om att den redan hade uttryckt denna uppfattning inom ramen för förfarandet i mål T-628/17 och att sökanden således redan hade underrättats om detta.

25 Den 28 september 2018 blev Banco Santander, efter en fusion genom absorption, universell efterträdare till Banco Popular. FROB gav i detta sammanhang sitt samtycke till överföringen av de nya aktierna i Banco Popular, som hade skapats genom konverteringen av supplementärkapitalinstrument, till Banco Santander.

26 Den 4 oktober 2018 besvarade SRB den begäran som nämns i punkt 23 i förevarande dom samt en begäran om tillgång till handlingar av den 16 augusti 2018 avseende SRB:s interna eller förberedande handlingar avseende den definitiva efterhandsvärderingen och kommunikationen mellan SRB och den oberoende experten avseende denna värdering. SRB nekade, på grundval av artikel 4.2 och 4.3 i förordning nr 1049/2001, tillgång till interna handlingar, till meddelanden mellan SRB och kommissionen och till kommissionens svar avseende den definitiva efterhandsvärderingen. Vidare översände SRB den skrivelse som den hade skickat till nämnde expert den 2 augusti 2018.

Förfarandet vid tribunalen och det överklagade beslutet

27 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 5 oktober 2018 väckte sökanden talan om ogiltigförklaring av den omtvistade skrivelsen.

28 Genom det överklagade beslutet avvisade tribunalen denna talan med motiveringen att den omtvistade skrivelsen inte utgjorde en rättsakt mot vilken talan kan väckas, i den mening som avses i artikel 263 FEUF.

29 Tribunalen fann inledningsvis att det, för att avgöra huruvida den omtvistade skrivelsen utgjorde en sådan rättsakt, eftersom den, såsom sökanden påstått, innehöll SRB:s beslut att inte göra en definitiv efterhandsvärdering av Banco Popular, skulle prövas huruvida detta beslut i sig hade bindande rättsverkningar som kunde påverka sökandens rättsliga ställning.

30 Efter att ha redogjort för innehållet i artikel 20.11 och 20.12 i förordning nr 806/2014 påpekade tribunalen att en definitiv efterhandsvärdering har två syften.

31 När det gäller det första syftet, som avses i artikel 20.11 a i förordning nr 806/2014, nämligen att säkerställa att alla förluster av en enhets tillgångar som avses i artikel 2 i denna förordning är fullt ut upptagna i den enhetens redovisning, angav tribunalen att samtliga aktier i Banco Popular, med tillämpning av resolutionsbeslutet, hade överförts till Banco Santander, med tillämpning av försäljningsverktyget, efter utövandet av befogenheten att skriva ned eller konvertera Banco Populars kapitalinstrument. Tribunalen drog härav slutsatsen att det ankom på Banco Santander att försäkra sig om att alla eventuella förluster skulle beaktas i räkenskaperna vid konsolideringen av Banco Populars tillgångar och skulder.

32 När det gäller det andra syftet, som avses i artikel 20.11 b i förordning nr 806/2014 och som består i att fungera som underlag för ett beslut om att återföra borgenärers fordringar eller öka värdet av den ersättning som betalas, framhöll tribunalen att denna bestämmelse ska tolkas mot bakgrund av artikel 20.12 i denna förordning, enligt vilken SRB, om det uppskattade värdet efter en efterhandsvärdering är högre än det som följer av den preliminära värderingens uppskattning, kan begära att den nationella resolutionsmyndigheten antingen ska öka värdet av fordringar från borgenärer eller ägare till tillämpliga kapitalinstrument som har skrivits ned enligt skuldnedskrivningsverktyget, eller ge ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet i uppdrag att göra en ytterligare utbetalning av ersättning till ett institut under resolution.

33 I sistnämnda bestämmelse anges uttryckligen de fall där ersättning, genom en ökning av fordringarnas värde eller betalning av en ytterligare ersättning, kan beviljas efter en definitiv efterhandsvärdering, det vill säga endast när den resolutionsordning som tillämpas på enheten antingen är det skuldnedskrivningsverktyg som föreskrivs i artikel 27 i förordning nr 806/2014, eller det broinstitutverktyg som omnämns i artikel 25 i denna förordning, eller det verktyg för avskiljande av tillgångar som anges i artikel 26 i nämnda förordning. Tribunalen påpekar att dessa resolutionsverktyg inte har tillämpats i förevarande fall, eftersom det resolutionsverktyg som använts vad gäller Banco Popular är det försäljningsverktyg som föreskrivs i artikel 24 i förordning nr 806/2014, och eftersom tillämpningen av detta verktyg har lett till att hela Banco Popular sålts till Banco Santander.

34 Tribunalen konstaterade således att det försäljningsverktyg som tillämpades på Banco Popular inte ingick bland de fall som avses i artikel 20.12 i förordning nr 806/2014, i vilka ytterligare ersättning kan betalas ut till följd av en definitiv efterhandsvärdering. Tribunalen konstaterar dessutom att denna bestämmelse inte medger ersättning till tidigare aktieägare och borgenärer till en enhet vars kapitalinstrument helt har konverterats, skrivits ned och överförts till tredje man.

35 Tribunalen underkände därefter sökandens argument att en definitiv efterhandsvärdering direkt skulle påverka den rättsliga ställningen för de tidigare aktieägarna i Banco Popular och att nämnda aktieägare, om uppskattningen av denna banks marknadsvärde var högre än den som följer av den andra värderingsrapporten, skulle ha rätt till ytterligare ersättning enligt artikel 20 i förordning nr 806/2014.

36 Tribunalen fann att sökanden genom detta argument i huvudsak hävdade att om hade gjorts en definitiv efterhandsvärdering avseende Banco Popular, så skulle denna bank kunna göra anspråk på att dess fordringar skulle övertas eller att värdet på den ersättning som Banco Santander hade betalat skulle öka. Tribunalen angav vidare att ett sådant argument inte kunde vinna framgång, eftersom övriga primärkapitalinstrument, inom ramen för Banco Populars resolution, hade omvandlats till aktier, helt skrivits ned och dragits in, varvid supplementärkapitalinstrumenten hade konverterats, skrivits ned och överförts till Banco Santander. Tribunalen drog därav slutsatsen att de tidigare aktieägarna i Banco Popular hade förlorat sin ställning som aktieägare genom antagandet av resolutionsbeslutet.

37 Eftersom sökanden i sin ansökan gjorde gällande att den omtvistade skrivelsen hindrade den från att få tillgång till en definitiv efterhandsvärdering av en bank ”i vilken sökanden är aktieägare” eller, i sin replik, förklarade sig önska erhålla en sådan värdering för att göra gällande sina rättigheter ”i egenskap av aktieägare i Banco Popular”, svarade tribunalen således att sökanden till följd av utövandet av befogenheten att skriva ned och konvertera Banco Populars kapitalinstrument, och därefter överföringen till Banco Santander av samtliga aktier som hade uppstått därigenom, inte längre innehade kapitalinstrument som kunde bli föremål för ersättning på grundval av artikel 20.12 i förordning nr 806/2014.

38 Tribunalen underkände sökandens argument med motiveringen att det måste göras åtskillnad mellan den tredje värderingsrapporten, som föreskrivs i artikel 20.16 i förordning nr 806/2014, och den definitiva efterhandsvärderingen, som nämns i artikel 20.11 i samma förordning, eftersom syftet med den tredje värderingsrapporten är att bedöma huruvida aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats bättre om institutet under resolution hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande, och eventuellt tillerkänna dem ersättning. Tribunalen fann att sökanden, trots att denne hade en potentiell rätt till ytterligare ersättning på grundval av den tredje värderingsrapporten, inte kunde göra anspråk på detta med stöd av den definitiva efterhandsvärderingen.

39 Tribunalen fann således att sökandens rättsliga ställning inte påverkades av den definitiva efterhandsvärderingen av Banco Popular och att SRB:s beslut att inte göra denna värdering följaktligen inte hade bindande rättsverkningar som kunde påverka denna situation. Enligt tribunalen kunde följaktligen den omtvistade skrivelsen inte anses utgöra en rättsakt mot vilken talan kan väckas, i den mening som avses i artikel 263 FEUF, i den mån sökanden hävdat att nämnda skrivelse har sådana verkningar på grund av att den innehåller detta beslut.

40 Slutligen underkände tribunalen sökandens argument att endast möjligheten att väcka talan mot den omtvistade skrivelsen skulle garantera sökanden en rätt till ett effektivt domstolsskydd som garanteras i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), eftersom det följer av rättspraxis att även om villkoret avseende bindande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen, genom att klart förändra dennes rättsliga ställning, ska tolkas mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd, kan en sådan tolkning inte leda till att detta villkor sätts åt sidan, utan att gå utöver de befogenheter som unionsinstitutionerna tilldelats i fördraget.

Parternas yrkanden

41 Klaganden har yrkat att domstolen ska

– upphäva det överklagade beslutet i den del tribunalen fann att talan inte kunde tas upp till sakprövning,

– återförvisa målet till tribunalen ”så att den i enlighet med de frågor som ska avgöras av domstolen, kan bifalla [klagandens] yrkanden i första instans”, och

– att beslut om rättegångskostnaderna ska meddelas senare.

42 SRB har yrkat att domstolen ska

– i första hand avvisa överklagandet och i vilket fall som helst ogilla det,

– i andra hand återförvisa målet till tribunalen,

– alternativt, för det fall att målet inte återförvisas till tribunalen, ogilla talan i första instans, och

– förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna i förevarande mål och i målet vid tribunalen, och i andra hand förklara att beslut om rättegångskostnader för överklagandet ska meddelas senare.

Angående begäran om att återuppta det muntliga förfarandet

43 Genom handling som inkom till domstolens kansli den 18 oktober 2021 begärde klaganden att domstolen skulle besluta att den muntliga delen av förfarandet skulle återupptas. Till stöd för sin begäran gjorde klaganden gällande att den dom som meddelats av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen) den 14 september 2021 i målet Pintar m.fl. mot Slovenien innebär en ny utveckling, som parterna inte har diskuterat, avseende rätten till ett effektivt rättsmedel i fråga om bankresolution och rätten att få tillgång till uppgifter om resolutionen, eftersom dessa är nära knutna till de artiklar i stadgan som har åberopats inom ramen för förevarande överklagande.

44 Domstolen erinrar i detta hänseende om att enligt artikel 83 i rättegångsreglerna får domstolen, efter att ha hört generaladvokaten, när som helst, genom särskilt uppsatt beslut, besluta att den muntliga delen av förfarandet ska återupptas, bland annat om domstolen anser att den inte har tillräcklig kännedom om omständigheterna i målet, eller om en part, efter det att den muntliga delen har förklarats avslutad, har lagt fram en ny omständighet som kan ha ett avgörande inflytande på målets utgång (dom av den 26 oktober 2016, Orange/kommissionen, C-211/15 P, EU:C:2016:798, punkt 10 och där angiven rättspraxis).

45 Detta är inte fallet i förevarande mål. Domstolen anser nämligen, efter att ha hört generaladvokaten, att den har tillgång till alla uppgifter den behöver för att kunna avgöra målet och att Europadomstolens dom av den 14 september 2021 i målet Pintar m.fl. mot Slovenien inte utgör en ny omständighet som kan ha ett avgörande inflytande på målets utgång i förevarande fall.

46 Mot bakgrund av det ovanstående saknas det följaktligen skäl att återuppta den muntliga delen av förfarandet.

Prövning av överklagandet

47 Klaganden har till stöd för sitt överklagande åberopat fyra grunder. Genom den första grunden har klaganden gjort gällande att tribunalen åsidosatt artikel 47 i stadgan och artikel 20 i förordning nr 806/2014 genom att avvisa klagandens talan, eftersom den omtvistade skrivelsen har bindande rättsverkningar i och med att den definitiva efterhandsvärderingen i sig har bindande rättsverkningar som kan påverka klagandens rättsliga ställning. Genom den andra grunden har klaganden gjort gällande att tribunalens tolkning av denna artikel 20 är oförenlig med rätten till egendom och därmed strider mot artikel 17 i stadgan. Genom den tredje grunden har klaganden gjort gällande att tribunalen åsidosatt artikel 20.11 b i denna förordning genom att ange att klaganden inte hade någon rätt till ytterligare ersättning efter den definitiva efterhandsvärderingen och att den omtvistade skrivelsen följaktligen saknar bindande verkan. Som fjärde grund har klaganden gjort gällande att tribunalen åsidosatt artikel 20.11 och 20.14 i nämnda förordning samt artikel 41 i stadgan genom att inte tillerkänna den omtvistade skrivelsen bindande verkningar för klaganden, trots att nämnda skrivelse hindrade klaganden från att få tillgång till nyare och fullständigare information om den bokföringsmässiga situationen för en enhet i vilken den ägde 3,45 procent av aktierna.

Upptagande av överklagandet till sakprövning

48 Enligt SRB kan överklagandet inte tas upp till sakprövning enligt artikel 169.2 i rättegångsreglerna, eftersom det i överklagandet inte exakt anges på vilka punkter tribunalens avgörande ifrågasätts och det inte anges exakt vilka rättsliga grunder som åberopas till stöd för detta överklagande. Överklagandet strider även mot artikel 170.1 i rättegångsreglerna, eftersom det grundar sig på nya rättsliga grunder.

49 Denna argumentation kan inte godtas.

50 Det ska för det första erinras om att det följer av artikel 256 FEUF, artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol och av artiklarna 168.1 d och 169.2 i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter den överklagade domen ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för yrkandet om upphävande. Det krävs i synnerhet enligt artikel 169.2 i rättegångsreglerna att det genom åberopade grunder och argument avseende rättsliga omständigheter i detalj ska anges på vilka punkter klaganden anser att tribunalens avgörande är felaktigt (dom av den 20 september 2016, Mallis m.fl./kommissionen och ECB, C-105/15 P–C-109/15 P, EU:C:2016:702, punkterna 33 och 34 och där angiven rättspraxis).

51 I förevarande fall ska det för det första konstateras att det i överklagandet, i enlighet med artikel 169.2 i rättegångsreglerna, anges på vilka punkter det överklagade beslutet bestrids, antingen uttryckligen eller genom citat eller återgivning av de uppgifter som anges däri, vilket gör det möjligt att identifiera dem. För det andra har klaganden, såsom framgår av bland annat punkt 47 i förevarande dom, anfört grunder och rättsliga argument som gör det möjligt för domstolen att utföra sin lagenlighetsprövning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 september 2016, Mallis m.fl./kommissionen och ECB, C-105/15 P–C-109/15 P, EU:C:2016:702, punkt 38). För det tredje har klaganden, i den kortfattade framställningen av grunderna och yrkandena i överklagandet, uttryckligen begärt att domstolen, såsom är tillåtet enligt artikel 170.1 i rättegångsreglerna, ska bifalla de yrkanden som klaganden framställt i första instans (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 november 2019, ECB/Trasta Komercbanka m.fl., C-663/17 P, C-665/17 P och C-669/17 P, EU:C:2019:923, punkt 86).

52 Följaktligen uppfyller överklagandet, tvärtemot vad SRB har hävdat, de krav som uppställs i artikel 169.2 i rättegångsreglerna.

53 För det andra framgår det av artikel 58 i stadgan för Europeiska unionens domstol att grunderna för överklagandet ska avse grunder och argument som redan åberopats i förfarandet vid tribunalen. Enligt artikel 170.1 i rättegångsreglerna får överklagandet inte heller avse annan sak än den som varit föremål för talan vid tribunalen. Domstolen är i ett mål om överklagande således endast behörig att pröva den rättsliga bedömningen av de grunder och argument som har åberopats i den lägre instansen (beslut av den 21 juli 2020, Abaco Energy m.fl./kommissionen, C-436/19 P, ej publicerat, EU:C:2020:606, punkt 37 och där angiven rättspraxis).

54 I motsats till vad SRB har hävdat har klaganden genom sina fyra grunder bestritt tribunalens tolkning eller tillämpning av unionsrätten, i det avseendet att klaganden anser att en definitiv efterhandsvärdering var obligatorisk och att SRB:s vägran att göra en sådan värdering medförde rättsverkningar som förändrade klagandens rättsliga ställning i egenskap av aktieägare i Banco Popular. Nämnda grunder utgör således inte nya grunder (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 juli 2016, Tomana m.fl./rådet och kommissionen, C-330/15 P, ej publicerat, EU:C:2016:601, punkt 35).

55 Överklagandet kan således tas upp till sakprövning.

Grunder för överklagandet

56 Grunderna för överklagandet ska prövas i den ordning som klaganden har anfört dem. Den första grunden ska således prövas först.

Parternas argument

57 Till stöd för den första grunden har klaganden för det första anfört att den definitiva efterhandsvärderingen, såsom framgår av artikel 20.15 i förordning nr 806/2014, utgör en integrerad del av resolutionsbeslutet. Beslutet har därför rättsverkningar och påverkar klagandens situation, eftersom detta beslut har medfört en fullständig nedskrivning av de aktier i Banco Popular som klaganden innehar. Det framgår dessutom av artikel 20.5 i denna förordning att vilken värdering som helst, inklusive en definitiv efterhandsvärdering, innehåller uppgifter som gör det möjligt att först fastställa huruvida villkoren för att inleda ett resolutionsförfarande var uppfyllda, och därefter att kontrollera huruvida de villkor som är tillämpliga på nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument är uppfyllda och slutligen att besluta om lämpliga resolutionsåtgärder som ska vidtas med avseende på den berörda enheten. Klaganden anser således att en definitiv efterhandsvärdering, bland andra syften, också ingår i underlaget för nämnda beslut och att det är mot bakgrund av detta besluts motivering som det ska tolkas och tillämpas, vilket klaganden redan hade gjort gällande vid tribunalen.

58 För det andra skulle SRB, på grund av konsekvenserna av en dom om ogiltigförklaring, om tribunalen hade ogiltigförklarat den omtvistade skrivelsen, ha varit skyldig att se till att en definitiv efterhandsvärdering gjordes i enlighet med artikel 20 i förordning nr 806/2014, vilket bekräftar att nämnda skrivelse har bindande rättsverkningar.

59 För det tredje kan en definitiv efterhandsvärdering inte avskiljas från resolutionsbeslutet, dels eftersom det följer av fast rättspraxis att en delvis ogiltigförklaring endast är möjlig om de delar för vilka ogiltigförklaring har yrkats kan avskiljas från rättsakten i övrigt, dels eftersom det framgår av artikel 20.15 i förordning nr 806/2014 att nämnda värdering i sig inte kan bli föremål för en separat rätt att väcka talan.

60 För det fjärde nämns i artikel 20.15 i förordning nr 806/2014 inte situationen att en definitiv efterhandsvärdering inte har utförts, och det inte är uppenbart vilket rättsmedel som ska användas vad gäller beslutet att inte göra en sådan värdering. Den omständigheten att resolutionen inte har genomförts kan således inte åberopas inom ramen för en talan om ogiltigförklaring av resolutionsbeslutet, eftersom beslutet att göra, eller inte göra, en definitiv efterhandsvärdering är en händelse som med nödvändighet endast kan inträffa efter antagandet av ett resolutionsbeslut och, i förekommande fall, efter det att talan om ogiltigförklaring väckts.

61 I förevarande fall har klaganden gjort gällande att resolutionsbeslutet, som antogs den 7 juni 2017, angreps vid tribunalen i september 2017, men att det var först i augusti 2018 som SRB underrättade tribunalen och den oberoende experten om att en definitiv efterhandsvärdering inte skulle göras. Det följer emellertid av fast rättspraxis att händelser som ägt rum efter det att den angripna rättsakten antogs inte kan åberopas inom ramen för en talan om ogiltigförklaring, eftersom rättsaktens lagenlighet ska bedömas mot bakgrund av de uppgifter som var tillgängliga när rättsakten antogs.

62 Avsaknaden av en definitiv efterhandsvärdering kan således i princip inte ifrågasättas inom ramen för en talan om ogiltigförklaring av resolutionsbeslutet. I avsaknad av definitiv efterhandsvärdering är den enda lösning som är förenlig med rätten till ett effektivt rättsmedel enligt artikel 47 i stadgan att väcka talan mot den angripna rättsakten, i förevarande fall den omtvistade skrivelsen.

63 SRB har bestritt att den första grunden kan tas upp till sakprövning, på grundval av samma argument som dem som redan anförts till stöd för att överklagandet ska avvisas i sin helhet. SRB har även bestritt att överklagandet är välgrundat.

Domstolens bedömning

64 Domstolen underkänner till att börja med SRB:s argument att den första grunden inte kan tas upp till sakprövning, och detta av de skäl som redan angetts i punkterna 50–54 ovan vad gäller överklagandet i dess helhet, det vill säga att denna grund och de argument som anförts till stöd för denna grund gör det möjligt att identifiera de kritiserade punkterna i skälen till det överklagade beslutet och de bestämmelser i artikel 20 i förordning nr 806/2014 som tribunalen påstås ha åsidosatt.

65 Vad gäller prövningen i sak kan det konstateras att den första grunden består av två delar. Den första delgrunden, avseende det påstådda åsidosättandet av artikel 20 i förordningen, ska således prövas först och därefter, om så är nödvändigt, den andra delgrunden, avseende det påstådda åsidosättandet av artikel 47 i stadgan.

66 Domstolen erinrar inledningsvis om att SRB i förevarande fall, mot bakgrund av den snabba försämringen av Banco Populars finansiella ställning och särskilt bankens brist på likvida medel, beslutat att det lämpliga resolutionsverktyget inte var skuldnedskrivningsverktyget, som enligt SRB framstod som otillräckligt, utan försäljningsverktyget i enlighet med artikel 24 i förordning

nr 806/2014. Samtidigt som SRB använde sig av detta resolutionsverktyg utnyttjade den sin befogenhet att skriva ned och konvertera berörda kapitalinstrument enligt artikel 21 i förordning nr 806/2014.

67 Såsom anges i punkterna 7 och 8 i förevarande dom var syftet med den första värderingsrapporten, som upprättats av SRB, att den skulle fungera som underlag för bedömningen huruvida villkoren för att inleda ett resolutionsförfarande var uppfyllda, medan syftet med den andra värderingsrapporten, som upprättats av en oberoende expert som utsetts av SRB, var att uppskatta värdet på Banco Populars tillgångar och skulder, att tillhandahålla en uppskattning av hur aktieägarna och borgenärerna skulle ha behandlats om Banco Popular hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande samt att identifiera de omständigheter som gjorde det möjligt att fatta beslutet om de aktier och värdepapper som skulle överföras, och som gjorde det möjligt för SRB att fastställa vad som utgjorde affärsvillkor för försäljningsverktyget. Den tredje värderingsrapporten, som också upprättats av den oberoende experten, syftade till att fastställa huruvida de aktieägare och borgenärer som berörs av resolutionsordningen för Banco Popular skulle ha behandlats bättre om institutet hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande.

68 SRB ansåg att det varken fanns anledning att utarbeta en efterhandsversion av den första värderingsrapporten eller att låta den andra värderingsrapporten följas av en definitiv efterhandsvärdering. Efter att ha anmodats av klaganden upprepade SRB denna bedömning i den omtvistade skrivelsen.

69 Klaganden har gjort gällande att tribunalen och SRB har åsidosatt artikel 20 i förordning nr 806/2014. Tribunalen kommer därför tolka innehållet i denna bestämmelse mot bakgrund av skäl 64 i nämnda förordning.

70 Det framgår av detta skäl 64 att det ska göras åtskillnad mellan den värdering av tillgångar och skulder som SRB gör i händelse av en nödsituation av provisorisk karaktär och den värdering som görs oberoende, vilket i princip innebär att denna provisoriska situation inte längre är för handen.

71 Vad gäller de olika typerna av värderingar föreskrivs uttryckligen två typer av värdering i artikel 20.11 och 20.16 i förordning nr 806/2014, nämligen dels den värdering ”som utförs enligt punkterna 1–15”, dels den värdering ”som avses i punkterna 16, 17 och 18”. Enligt artikel 20.11 och 20.16 är och ska dessa värderingar vara fristående och utföras av en oberoende person, men de kan dock genomföras antingen separat eller samtidigt och av samma oberoende person.

72 Härav följer att såväl den första och den andra värderingsrapporten som en eventuell definitiv efterhandsvärdering hör till den första typen av värdering, eftersom de omfattas av punkterna 1–15 i artikel 20 i förordning nr 806/2014, medan den tredje värderingsrapporten, som omfattas av punkterna 16, 17 och 18 i nämnda artikel, tillhör den andra typen av värdering.

73 Att det går att göra en annan definitiv värdering än en definitiv efterhandsvärdering framgår av den omständigheten att uttrycket ”i efterhand”, i artikel 20.11 i förordning nr 806/2014, läggs till uttrycket ”definitiv värdering”, som en motsats till en definitiv värdering ”på förhand”. Detta kan visserligen påverka möjligheten för SRB att vägra att göra en definitiv efterhandsvärdering, eftersom en definitiv värdering redan fungerar som underlag för beslutet om tillämpning av ett

resolutionsverktyg eller utövande av en resolutionsbefogenhet eller beslutet om utövande av befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrumenten, och kan således ifrågasättas genom dessa beslut, i enlighet med artikel 20.15 i förordning nr 806/2014.

74 Innehållet i artikel 20.2 i denna förordning talar också för denna tolkning. I denna bestämmelse anges att ”[en värdering ska] betraktas vara definitiv” när ”samtliga krav som fastställs i punkterna 1 och 4–9 uppfyll[t]s”, om inte annat följer av artikel 20.15, i vilket det föreskrivs en möjlighet att indirekt bestrida värderingen genom de beslut som nämns i punkt 73 i förevarande dom. Bland dessa krav återfinns, i artikel 20.1 i nämnda förordning, kravet på att värderingen ska utföras av en oberoende person, inbegripet i förhållande till SRB och den nationella resolutionsmyndigheten, samt i förhållande till den berörda enheten.

75 Det ska i förbigående påpekas att detta får till följd att inte bara den första värderingsrapporten, som upprättats av SRB, faktiskt var preliminär, utan även att en eventuell efterhandsversion av den första rapporten, upprättad av SRB enligt klagandens begäran, ändå inte kan anses utgöra en definitiv värdering, eftersom den i så fall inte upprättats av en oberoende person. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 70 i sitt förslag till avgörande råder det inget tvivel om att den första värderingsrapporten är preliminär, eftersom det är SRB som i förevarande fall har upprättat den första värderingsrapporten. I förevarande fall är det endast den andra värderingsrapporten, vilken uppfyller detta villkor, som följaktligen kan anses utgöra en ”definitiv värdering”, i den mening som avses i artikel 20 i förordning nr 806/2014.

76 Det ska emellertid understrykas, utan att det är nödvändigt att pröva den sistnämnda frågan eller hur SRB:s ståndpunkt har utvecklats i detta avseende, att tribunalen gjorde en riktig bedömning när den slog fast att en efterhandsvärdering, under omständigheterna i det aktuella fallet, i vilket fall som helst inte skulle ha haft någon inverkan på sökandens rättsliga ställning, vilket innebär att vägran att göra en definitiv efterhandsvärdering inte kunde betraktas som en rättsakt som gick klaganden emot och således inte kunde angripas.

77 SRB hänvisar nämligen till syftena med en sådan värdering i sitt svar till tribunalen avseende skälen till att SRB inte ville göra en definitiv efterhandsvärdering i förevarande fall.

78 Det är visserligen riktigt, såsom sökanden har hävdat, att lydelsen av inledningen till artikel 20.11 i förordning nr 806/2014 talar för att det är absolut nödvändigt att göra en definitiv efterhandsvärdering om SRB endast har tillgång till en preliminär värdering, vilket bland annat framgår av att presens indikativ används i uttrycket ”ska genomföras” (”est effectuée”), vilket normalt uttrycker tvång (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 mars 2020, X (Europeisk arresteringsorder – Dubbel straffbarhet), C-717/18, EU:C:2020:142, punkt 20), och omnämnandet av orden ”så snart det är praktiskt möjligt”. Faktum kvarstår dock att tribunalen hade fog för att understryka att underlåtenheten att upprätta en sådan rapport inte påverkade klagandens rättsliga ställning, bland annat med hänsyn till de två målen med en definitiv efterhandsvärdering, såsom dessa anges i artikel 20.11 i förordning nr 806/2014.

79 Ändamålet med artikel 20.11 i förordning nr 806/2014, som uttrycks i andra stycket i denna bestämmelse, framgår av de två specifika syften som anges i denna bestämmelse, nämligen att ”säkerställa att alla förluster av en enhets tillgångar som avses i artikel 2 är fullt ut upptagna i den enhetens redovisning” och att ”fungera som underlag för ett beslut om att återföra borgenärers fordringar eller öka värdet av den ersättning som betalas, i enlighet med punkt 12 i [nämnda artikel 20]”. Även om det andra syftet är formulerat som en ganska bred beskrivning av de villkor som bör föranleda en definitiv efterhandsvärdering, hänvisas, såsom tribunalen påpekat i det

överklagade beslutet, uttryckligen till artikel 20.12 i nämnda förordning, av vilken det framgår att detta endast gäller för vissa specifika situationer, nämligen de situationer i vilka SRB har använt sig av skuldnedskrivningsverktyget, broinstitutverktyget, eller en tillgångsförvaltningsenhet.

80 Med hänsyn till de särskilda omständigheterna i förevarande mål skulle upprättandet av en andra rapport om definitiv efterhandsvärdering, även om den skulle vara obligatorisk, i vilket fall som helst inte ha uppfyllt något av dessa två syften. Klaganden har således inte anfört någon omständighet som visar att det mål som anges i artikel 20.11 andra stycket a i förordning nr 806/2014 skulle vara tillämpligt i förevarande fall. Det syfte som nämns i led b i denna bestämmelse är inte heller tillämpligt, eftersom, såsom tribunalen med rätta har påpekat i punkterna 46 och 47 i det överklagade beslutet, det resolutionsinstrument som antogs avseende Banco Popular är det försäljningsverktyg som föreskrivs i artikel 24 i förordning nr 806/2014.

81 Tillämpningen av detta försäljningsverktyg ingår emellertid inte bland de fall som avses i artikel 20.12 i denna förordning, i vilka ytterligare ersättning kan betalas ut till följd av en definitiv efterhandsvärdering.

82 När den andra värderingsrapporten, såsom i förevarande fall, följs av användningen av försäljningsverktyget, kommer det resultat som nämns i rapporten i vilket fall som helst att antingen bekräftas eller vederläggas av det försäljningspris som erhållits efter ett lagenligt genomfört anbudsförfarande. Det korrekta priset motsvarar således helt enkelt det verkliga marknadspriset, såsom det har konstaterats. Försäljningsverktyget sätter således i praktiken stopp för all debatt om det potentiella ekonomiska värdet av tillgångarna i det överlåtna institutet. Följaktligen skulle, åtminstone under omständigheterna i förevarande fall, en definitiv efterhandsvärdering endast ha kunnat konstatera detta marknadsvärde, varför dess verkan i förhållande till klaganden skulle ha varit obefintlig.

83 Klaganden har invänt att en definitiv efterhandsvärdering inte enbart har till syfte att uppnå de två målen i fråga utan även – eftersom den utgör en integrerad del av det beslut som SRB senare antar – på samma sätt som vilken värdering som helst anger de omständigheter som gör det möjligt att avgöra huruvida villkoren för att inleda ett resolutionsförfarande är uppfyllda, och därefter att kontrollera huruvida de villkor som är tillämpliga på nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument är uppfyllda och slutligen att besluta om lämpliga resolutionsåtgärder som ska vidtas med avseende på den berörda enheten.

84 Inget av dessa argument, som avser frågan huruvida talan om ogiltigförklaring av den omtvistade skrivelsen kan tas upp till sakprövning, kan emellertid vederlägga konstaterandet i punkt 82 i förevarande dom angående marknadspriset på Banco Populars tillgångar, vilket inte kan vara något annat än det faktiska värde som följer av användningen av försäljningsverktyget.

85 Av det ovan anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första delen av den första grund som klaganden har åberopat till stöd för sitt överklagande, i vilken SRB påstås ha åsidosatt artikel 20 i förordning nr 806/2014. Med hänsyn till att, såsom tribunalen med rätta slagit fast, den omtvistade skrivelsen under alla omständigheter inte utgör en rättsakt mot vilken talan kan väckas, ska överklagandet ogillas, utan att det är nödvändigt att pröva vare sig den första grundens andra del eller de övriga grunderna för överklagandet.

Rättegångskostnader

86 Enligt artikel 184.2 i rättegångsreglerna ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas. Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa regler gäller i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

87 SRB har yrkat att klaganden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, ska SRB:s yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Aeris Invest Sàrl ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter